

PÓSA LAJOS TEMETÉSE

Fejedelmi pompával kísérte ma örök nyugóvóra Pósa Lajost a főváros íróvilága és a pesti gyerekek elborult szemű légiója. Olyannal, ami megillette a magyar dalköltészet mesterét és gyermekköltészetünk megteremtőjét, akinek halálával nyilván meg lehet fordítani a címert a kriptán, amelybe az Arany János iskoláján nevededett, formában, lélekben magyar poétanemzedék van temetve.

A kerepesi temető halottasházában baldachin alatt fölgravatalozott drága művű ércoporsót, melyet a Jókai-lepel takart, három hatalmas koszorú borította be, a költő özvegyéé, a Petőfi-Társaságé, és a Dugonics-Társaságé. A többi koszorú és csokor, százakra menő tömegben, a ravatolózó teremben és előcsarnokában volt elhelyezve.

A ravatalhoz való zarándoklás már korán reggel megkezdődött – az első, aki az utolsó jóreggelt ráköszöntötte a halottra, az öreg Herman Ottó volt, Pósa legjobb barátja, a törődött testű tudós, aki hosszú idők óta nem jár már sehova s ide elsőnek jött el a költő díszkiséretéül. Jöttek egyetemi professzorok, magasrangú katonák, pápaszemes, alig botorkáló anyókák, mind kicsi gyerekeket vezetve, virággal a kezükben, öreges bánattal szemük elhomályosult tükrében. Megjelentek a fővárosi íróvilág legtekinélyesebb tagjai is, testületileg a különböző író-és újságíróegyesületek. A Dugonics-Társaságot Szegedről Móra Ferenc s a társaság Pestre származott tagjai, Balassa József, Móra István, Ujvári Péter és Sas Ede képviselték. Budapest fővárost Bárczy István dr. polgármester képviselte.

Féltizenegykor Petri Elek református pap gyászbeszédével kezdődött a temetés, majd az Opera énekkarának gyászdala után Herczeg Ferenc bucsúztatta Pósa-t a Petőfi-Társaság, az „Otthon” írók és hírlapírók köre, a budapesti újságírók egyesülete és a magyar költészet minden barátjának nevében, akik lélekben itt vannak a temetése óráján.

Móra Ferencnek, a Dugonics-Társaság osztálytitkárának beszéde következett ezután. Öreg királyom, – mondta többek közt – aki szíved szerint való fiadnak szoktál nevezgetni és mindenkinél többet engednél királyi szíved tüzenél melegedni, öreg királyom, követül jöttem az örökkévalóság vizeire indulandó virágos csónakodhoz. Szeged követe vagyok, nem a kőpalotás, hanem a pipitérvirágos, madárdalozó Szegedé, melynek lelke lelkedzett téged magából, mely színhelye volt fiatalságod daltermő örömeinek és bánatainak s első lépcsője királyi trónusodnak. Szeged búcsújának aranycsipkés fekete bársonyát terigetem a koporsódra: a jóbarátokét, akik meghaltak és akik élnek, az írókét, szeliden sírdogáló tanítványaidét, az öreg redakcióét, mely kirepítő fészked volt, a föld népéét, melynek száján dalaid átmennek a halhatatlanságba, a tanyai pásztorgyerekét, aki könyveid olvassa a nefelejcses érpardon, a napsütött orcájú marokverő lányét, aki a te szavaiddal zengi szerelmét, a szőke folyóét, melynek tükrén halkan suhannak a felhők, mint költészetedben a bánat, az árvalányhajas puszták szabad szeleét, mely neked adta erejét és szilajságát, az alföldi égét, mely nyílt, derült és csillagos, mint a te lelked volt és a Dankó Pista fehér szobraét, mely várja a tiedet, hogy holdas éjszakákon a te rímedire zendítse meg márványhegedűjét! Öreg királyom, akinek mosolygó gyerekálom volt az egész életed, igazi városod utosó üdvözlét azzal a kívánsággal teszem aluvó poraidra, álmoldj szépeket!

Weszely Ödön dr., a fővárosi pedagógiai szeminárium főigazgatója, a magyar pedagusok nevében méltatta Pósa halhatatlan érdemeit, Gaál Mózes pedig megható beszédben búcsúztatta Az Én Ujságom szerkesztőségétől és Az Én Ujságom olvasóinak ezreitől, Pósa nagy családjától.

Farkas Pál országgyűlési képviselőnek a Singer és Wolfner cég nevében mondott búcsúszavai után megindult az ezrekre menő hatalmas tömeg a főváros által adott dízsírhely felé, ahol a legmeghatóbb része következett a temetésnek. Mikor a koporsót leeresztették a sírba, előállott Pósa szülőfalujának, a gömöri Nemesradnótnak küldöttsége, egyszerű szántóvető emberek, gyönyörű magyar férfi-és asszonytípusok csoportja s ezek zokogása közben, megindító beszéd kíséretében radnóti földet hintett a radnóti pap – azt is Pósa Lajosnak hívják – a koporsóra, a költő édesanyjának sírjáról valót.

Ezzel ért véget a legszebb temetés, amiben költő részesülhet, aminek szépségét csak a hivatalos Szeged teljes részvétlensége fátyolosította el. Kínos feltűnést keltett az íróvilágban, hogy a város, amely nem tudni miért, abba a hírbe keveredett, hogy íróit már életükben is megbecsüli, Pósa Lajosról a halálában is megfeledkezett. Se koszorút nem küldött a temetésre, se nem képviseltette magát. Pedig Pósa költészete, mely annyit dicsőítette Szegedet, a köztudatban úgy összeforrott a várossal, hogy mára az összes pesti lapok azt írták, Szeged mint szülővárosa búcsúztatja Pósat. Rekriminációkba nem bocsátkozunk, de azt szükségesnek tartjuk megjegyezni, hogy az ilyen elég gyakori feledékenységek nem éppen alkalmasak arra, aminek pedig nagyon híjját érezzük, hogy a fővárosi sajtó régi szimphátiája felbuzogjon Szeged iránt.

Névtelen,

In: Szegedi Napló, 1914. július 12.